

Bırakın Osman Kavala'yı yaptıklarının hesabını mahkemede değil tarih önünde versin

22.11.2018

Arabayı yapan Amerika'dır, eski dünya arabanın içine etmiştir; sinemayı yapan da Amerika'dır, eski dünya sinemanın da içine etmiştir; ancak savaş eski dünyanın icadıdır ve savaşın içine eden de Amerika'dır.

Açık konuşalım mafyayı, seksi, kumarı, suçu, çeteleri, dolandırıcıları neden bu kadar yüksek bir beğeniyle izleriz? Mesela, suç filmleriyle tanıdığımız Amerikalı ünlü yönetmen Martin Scorsese'yi neden bir sinema dahisi olarak görürüz?

Sinema estetiği ve kurgusunda hiç de şikayetçi olmadığımız ahlak adına çok tuhaf şeyler yaşadık. İlk gençliğimize gidin, Vietnam filmlerinde dahi sanki işgalci vahşi Amerikalı askerlerin tarafını tuttuk, çocukluğunuza gidin, sanki Kızılderili filmlerinde kovboyları neden tuttuk? Gücün tarafında ya da gösterilen kahramanın yanında olmak istediğimiz için mi?

Mesela Soğuk Dağ, Dogville, Gözleri Kapalı gibi müthiş filmleriyle sevdiğimiz Nicole Kidman'ın Çöl Kraliçesi filmi bir belgesel gibidir ve Osmanlı'yı yıkma peşinde tarihçi arkeolog bir İngiliz casusu (Gertrude Bell) oynadığı halde Nicole Kidman'ı severiz.

İNSANLAR KÖTÜLÜKTEN HOŞLANIR MI

Sinemada onlarca insanı öldüren katilleri ve hatta casusları dahi bize sevdiren çok ciddi ahlaki bir soru var.

Suç, katil, kötü adam, estetik olunca bize ahlaklı mı görünüyor?

Eflatun'un sanatı mahkûm etmesinin sebebi de budur, onda, irrasyonel bir taraf var, der.

İnsanlar kötülükten hoşlanır mı, yoksa, kötülüğün estetiğiyle mi ayartılırlar?

Zehir altın tepside sunulunca o zehri içiyor muyuz, asılacaksak İngiliz sicimiyle mi asılıyoruz, boğulacaksak büyük denizde mi boğulmayı tercih ediyoruz.

Haz aldığınız filmleri bir daha düşünün, neden tekrar tekrar seyrediyoruz katilleri?

1990'lı yılların ortasından fiili olarak başlayarak ülkemizde cirit atan sivil kurumlar, cemaat ve AKP eliyle onlarca kumpas, operasyon yaşadık. Yüzlerce cemaatçi, islamcı, liberal ve yüzlerce ajan tanıdık. Yirmi yıl gibi bir süreç içinde Türkiye'nin ordusundan hukukuna, siyasetine, milli şirketlerine ve medyasına kadar büyük bir işgal ve peşinden hukuksuz, denetimsiz bir yığın yağma ve talan yaşadık.

Büyük sorumuz şu, bu işgale karşı geniş kitleler nasıl ve neden sessiz kaldı?

Mesela beş-altı yıl önce elime TESEV çevresinde düzenlenmiş ressamların çalışmalarıyla derlenmiş bir albüm geçti, konu, **Tek Parti, Cumhuriyet ve Atatürk**. Çok kaliteli bir çalışma. Çizgiler birinci sınıf. Boyalar şahane. Mizah inanılmaz.

Peki ressamlar kim, çok üst zevkleri olan entelektüel insanlar. Bir gizli el, üstün zekalı bu insanları bir çalışmada kanalize edip yönetmiş ve ortaya Cumhuriyet değerleriyle dalga geçip, alay ettikleri onlarca eseri toparlayıp yayınlamış, bu

albümün parlaklığına kanmamak mümkün mü?

(Bugün bu sanatçıların çoğunun Cumhuriyet ve Atatürk'e karşı yaptıkları bu çalışmadan ötürü gaza geldiklerini günün atmosferine direnemediklerini en iyi niyetimle tahmin ediyorum.)

Mesela bu ülkeye karşı yapılabilecek en büyük kötülüğün başında "**etnik milliyetçilik**" gelir, ki, Aydın Doğan'ın çıkarttığı Radikal 2'yi düşünün. Mizanpaj görünüm çok havalı. En modern matbaa teknikleriyle pırl pırl bir gazete, estetik görünüm şahane. Yazarlarını düşünün hepsi temiz iyi görünümlü ve okumuş ve zeki insanlar. Her entelektüel orada yazmak, orada olmak, orada var olmak için can atıyor.

Ancak bu modern görünüm içinde maalesef ülkeyi ortadan ikiye bölecek etnik milliyetçilik tartışmalarını özgürlükümü(?) diye başlattılar.

KANMAMASI MÜMKÜN MÜ

Onlarcasından tek tek örneklemek mümkün ama şimdilik mesela Elif Şafak'ı hatırlatalım. Genç bir kız. Roman yazmış. Güya çok başarılı, ödüllendirilmiş. Baş köşelere ekranlara oturtulmuş.

Türkiye'de ve dünyada olup bitenlerden habersiz bir genç okuyucu düşünün, ekranlarda bu genç kızımızın romanının nasıl takdir edilerek övüldüğüne şahit oluyor, ışıklar, ekran, söyleşiler. Kanmaması mümkün mü?

Herkes o yıllarda hayranlık duyulacak ne çok yazar entelektüel buluyordu, çok iyi hayatları çok güzel görünümlü ekranlarına, gazetelerine şahit oluyordu, görünüşe, estetiğine, sunumuna aldanmamak mümkün mü?

Güzel gibi görünüm, sunum, kurgu, biçim insanın aklını alır.

İşte bir nesil bu kumpas ve operasyonlara bu estetik bombardıman altında ikna edildi.

Başta Elif Şafak, yüzlerce güya liberal yazarın "**kurgu**" olduğuna hatta bir proje, bir kasıtlı başta edildiklerine sonra sonra milletçe şahit olduk.

Kumpas ve operasyonlara ve ülkenin işgaline sessiz kalmış kitlelere çok da hayıflanmamak lazım, çünkü, insanlara asla istemedikleri kötü şeylere estetik yolla, sanatla, medyayla, ekranla, şöhretle, parlatıp güzelleştirip yaptırmak mümkündür.

Çöl Kraliçesi filminde Nicole Kidman'ı Osmanlı'yı yıkmaya çalışan bir casus olduğunu bildiğimiz halde neden sevdiğimizi bilemediğimiz gibi, filmin içinde polis on kişinin (kahraman) katilini kovalarken dahi içimizden **şuraya saklan** diye yol gösterdiğimizi neden bilmediğimiz gibi...

Üstelik bu şık estetik sanat yapılarında ağırlanan sanatçılar, yazarlar pek neşeliydiler, kendilerine güvenleri tamdı.

Umutlu ve hep özgürlük, barış, demokrasi diyerek konuşuyorlardı ve ülkeye ihanet gibi insanlarımızın iğreneceği, kabullenemeyeceği şeyleri pek havalı pek zekice parlak kelimeler, cümleler eşliğinde yapıyorlardı.

Ve filmin sonunda öyle korkunç günlere sıra geldi ki, hukuksuz, suçsuz genelkurmay başkanları gibi büyük komutanların dahi FETÖ'cü savcılar tarafından tek tek tutuklanma görüntüleri eşliğinde bu sanatçıların keyifle konuştuklarına hatta ekranlarda kahkahalar attıklarına şahit olduk.

Acılarımızdan zevk alır hale nasıl geldiler?

Çünkü FETÖ savcılarının acımasız şiddetlerini, bu gaddarlığı haklı göstermek için yeterince estetik kurmacalarla toplumu çoktan hazırlamışlardı.

Sonra gelen uydurulmuş deliller, sahte belgeler de sahte estetik kurgu gibi, operasyonların her biri şahane bir kurgu (montaj) çıktı.

İFTİRA ATILAN KAHRAMAN SUBAYLARIN HAKLARINI HİÇE SAYDILAR

Estetik kurguyla başlayan bu operasyonların baştan çıkarıcılığına inanmayan kim kaldı, **Türkiye derin devletten kurtuluyor, bağırsaklarından temizleniyor, Türkiye faşist ırkçı bir yapının tasallutundan kurtuluyordu?**

Oysa sahne tam anlamıyla bir Martin Scorsese filmiydi, iyi giyimli şık bir fahişe iyi adamları (izleyiciler okuyucular, halk) baştan çıkarıyordu.

Şayet ülkemizin bölünmesini, iç savaşı sürüklenmesini hiç istemeyen akıllı insanlarsak muhalif düşman diye bellediklerimizi dahi "**insan**" diye görebilmeliyiz.

Muhaliflerimizin de hukuk karşısında hepimizle eşit haklara sahip olduğunu bilmeliyiz, ki, önce bu estetik kurgu sonra kumpas ve operasyonları başlatanlar, iftira atılan kahraman subayların haklarını yedi uzun yıl hiçe saydılar.

FETÖ'cü savcılar tarafından aşağılanmalarına sessiz kaldılar, hatta, Silivri'de mahkeme salonunda topladıkları yüzlerce üst düzey subayı ifadelerini alma gereği hiç duymadan, bir sığır sürüsü gibi **kapıları kapatın** emri vererek, ahıra tıkar gibi jandarma dipçığıyle vura vura hayvanlarmış gibi hücrelerine gönderdiler.

İşte tarihimizin bu en vahim en insanlık dışı günleri yaşanırken sanatçılarımız, yazarlarımız ve güya liberallerin neredeyse tümü KONTROLÜ KAYBETTİLER.

İçlerinden tek biri **Durun, yeter** diyemedi, demedi. Çünkü hiçbiri öz denetime sahip değildi, büyük kurgunun önünde hepsi bizler gibi sürükleniyordu.

Türkiye'nin bu vahşi işgali onlarca operasyonla onlarca yıl sürdü yani FETÖ'cü savcılarının ve liberallerin bu gaddarlığı, gestapoluğu bir anlık bir öfke patlaması hiç değildi.

Kararlı düşünölmüş bir süreç.

HESABINI TARİHİN ÖNÜNDE VERSİN...

Sözü Osman Kavala'ya getirmek istediğimi anladınız, bağıra çağıra söylüyorum, bırakın bu adamı, yaptıkları ettiklerinin hesabını mahkemede değil "**entelektüel**" olarak tarihin önünde versin.

Ama bu liberallere bir soru soralım, FETÖ'cü savcılarla işbirliği içinde, FETÖ'cü savcılarının bu sadist, gaddar gücüne neden ihtiyaç duyduunuz?

Sahi liberaller sadist gücü neden arzular?

Liberal sol'un neden çok güçlü medya patronlarının gazetelerine, ekranlarına aşık olduğunu... Onlarca yıl o ekranlardan neden inmediğine ya da onlarca yıl hırsız medya patronları ve FETÖ'cü savcılarını tek bir cümle neden eleştirmediklerini bir daha soralım.

Onlarca yıl yan gelip yattıkları o ekranları, gazeteleri bir daha hatırlayalım, birbirinden güzel spikerler, ışıklar, kameralar harika, bir sinema filminden daha heyecanlı ve göz kamaştırıcı, onlarca yıl tekrarlarına doyulmayan, söyleyin bu filmlerde hangi kahramanlara aşık oldunuz kimlerin heykellerini dikmek istediniz, hangi kahraman(!) savcılarının peşinden gitmek istediniz?

Her şey estetik olunca şık, güzel olunca söyledikleri doğru mu oluyor?

Bizlere yaşam hakkı, tanınma, konuşma, öne çıkma, fikrimizi söyleme, hakkını hiç vermeyen bir sansür boğmaca filmi; faşist, ırkçı diye yüzüne tükürülen öğrenilen bu filmde, bizler figüran dahi olmadık, hakkını arayacak yer bulamayan zavallı köleler kurbanlardık.

Dönün o yılların o gazetelerine, ekranlarına bir de liberallerin sözüm ona sanatçıların yaşadıkları keyfi, hazzı düşünün.

Bir daha soralım bu "**kötülüğü**" kim inşa etti, kendileri mi istedi yoksa sürüklendiler mi, yani kötülüğü seçmek seçmemek

ellerinde miydi?

Bakın, cemaatin ajanlığında kullanılan gençlerin yoksul ailelerden ve izbe köylerden getirilip, beyinleri yıkanıp kandırıldıkları aşikar gerçektir, bu gençleri savunmak adına değil ama bu gençleri kötülüğe, ajanlığa sürükleyen bir sosyolojik gerçekten bahsedebiliriz.

Ancak sanatçılar ve liberaller için böyle bir durum söz konusu değil, çünkü, liberal ve sanatçıların bu yolu seçip seçmeme lüksleri, imkanları vardı.

Başka tür bir hayat şans bulamayan insanların PKK ve Cemaat içinde kullanılmaları başka bir şeydir, başka imkanları olup da PKK ve Cemaat kumpas ve operasyonlarına keyifle, hazla, neşeyle ve kişisel iradeleriyle katılmak başka bir şey.

Osman Kavala ya da Murat Belge'nin Siirt'in bir köyünde okuma şansı bulamayan, hatta öksüz, yetim bir ailede büyüdüklerini sanmıyorum.

Bu sanatçı ve liberallere soracağımız tek soru: **Neden Gücü Seçtiniz?**

Neden zenginleri, patronları şeyhleri, emperyalist güçleri, parası, imkanı, bol sivil kurumları, Sorosları seçtiniz?

Hadi bu filmi seyredip estetiğinin görünüşünün etkisinde kalıp, sessiz kalan kitleleri bir nebze anlayabiliyor insan, ama siz, büyük filmler seyretmiş büyük romanlar okumuş, alt metinleri, sinema dilini, estetiği, kurguyu çok iyi bilen, anlayan insanlardınız.

Neden?

BÜYÜK GÜÇ DEMEK...

Çünkü bu sanatçıların ve liberallerin '**kötülüğü**' seçmesi geniş kitleler gibi estetik bir aldanma değil, bir kasıtları vardı, şeytani bir kasıt.

Kasıt, bir düşmanlık.

Karşısındakini suçladıklarını yalan, hukuksuz belgelerle iftira ettiklerini insan yerine koymayan bir proje.

Çok mu istediniz İngiliz sicimiyle asılmayı, çok mu istediniz büyük denizde boğulmayı ya da büyük güç'ü neden tercih ettiniz?

Kardeşlerim, büyük güç demek, Martin Scorsese'nin filmlerinden de hatırlayacağınız üzere, büyük fırlıdak demek, büyük zeka, büyük kumpas.

En ideal kahramanımızın sırf kendisini kurtarmak için arkadaşlarına madik attığı hatta yirmi yıl gibi sıkı arkadaşlık yaptıklarının kadınlarına sarktığı hatta soyguna birlikte katılıp sonra arkadaşını gözünü kırpmadan öldürdüğü, bir büyük dümenenden söz ediyoruz.

Ancak bu dolandırıcılık ve dümen, eşyanın ve hayatın gerçeklerine ve zamanın genel ölçülerine ve hepimizin hayatlarına benzer şekilde gelişmeli, filmin dümeni de işte hayatlarımıza ve eşyaya ve zamana uygun ve sıkmadan akıcı bir şekilde, rüya gibi olup bizi içine almayı başarmasıdır.

BU FİLMDEN GERİYE KİM KALDI

Nice film (dümen) vardır bizi içine alamaz ama bazı filmler hem katilleri ajanları kahraman yapar ve hem de onlara hayranlık duyarız, işte asıl "**dümen**" bizi kötülüğe ikna etmeyi başarmış olmasıdır.

Filmin sonunda herkesin herkesi kurşunlayıp öldürdüğü ya da herkesin herkese ihanet ettiği ve filmin sonunda sadece tek kişinin hayatta kaldığı, bir hayat.

Kötü sanatçılar acısını duymadıkları öyküler yazıp, filmler çektikleri için kahramanlarının başına Kandil'de bomba düşüp

beyni parçalanmış ya da yoksul kahramanı hapishanelerde çürümüş dingilinde değil ipemezler, yarın yine para bulur prodüksiyon kafalayacağı figüran bulur yoluna kaldığı yerden devam eder.

Bu sürükleyici kurgu'dan (uydurma, dümenden) sadece tek bir sonuç çıkar: Hayatta hep tek bir kişi kalır.

Çünkü gazino, kumar, mafya filmleri hepimizin aslında "**bencil**" hayatlarımız olduğunu bize öğretir, yani hayat aslında "**survivar**".

Kaçanlar, hainler, kovulanlar, içeri tıkılanlar onlarca yıldır seyrediyoruz işte, şimdi soralım, bu filmde (dümenden) geriye kim kaldı, Orhan Pamuk mu, Turgay Ciner mi, Elif Şafak mı, Fethullah Gülen mi, Osman Kavala mı, Tayyip Erdoğan mı?

Bu filmde siz ve yoksul hayatlarınız neredeydi, Türkiye neredeydi, şirketleri neredeydi, paralar, dolarlar kimdeydi, bankalar kimin elindeydi, şimdi kimin elinde?

Kabul edelim, bu filmde hepimizin aklını başından alan fazlasıyla şık ve güzel ekran fahişeleri ve vatansever görünümlü ajanlar ve insanlık aşkıyla dolan hainler ve pek parlak entelektüel hayatı olmuşmuş, varmışmış gibi rol verilen yüzlerce figüran, pek değerli estetik ölçüler içinde kullanıldı, çoğu gönüllü.

Bu filmin devamlarını çekme imkanımız olup yüzlerce figüranın da hayatlarını ayrıntılı olarak büyütüp, hayatlarını ruhlarını tanıma şansımız olsa, bu figüranların alayının parayı, doları, gaddarlığı seçmiş olmalarının asıl sebebinin hepsinin kendini "**kahraman**" görmesi.

Yazımın başına dönüp tekrar soralım, bir dönerci çırağı bir garson çocuk ve bizler dahi bu filmleri neden çok severiz, neden kahraman üç kağıtçıyı dahi haklı buluruz, çünkü, bu filmler hepimizi "**kahraman**" yerine koymayı başarır.

Bu filmde Osman Kavala'sından Elif Şafak'ına nicesine hepsi kendini "**kahraman**" sanıyordu.

Sanmak.

Sanmak, gibi, yani.

Tüm edebi metinler "**mecaz**"la (benzetmeyle) doludur, hatta edebiyat dediğimiz hatta sinema dili denilen şey benzetme sanatıdır ve asıl mecaz, asıl büyük eser, bizi oturduğumuz yerden okuyup, izlediğimiz öykünün kahraman yapmayı başarmasıdır.

Edebiyat ve sinema ve medya bizleri kendi öykülerinin kahramanı yapabilmek için çok yüksek, çok zeki teknikler kullanır, ama bazı acemiler, üstün zekasına çok güvenip kurguladığı öykünün maalesef kurbanı haline gelir, biz bunlara "**kötü**" sanatçılar deriz.

Mevzu derindir kısaca çitlatalım:

Çünkü kötü sanatçılar kahramanlarını var ettiklerini ve onları kurgulayıp yönettiklerini sanırlar.

Yani kötü sanatçılar kurbanlarıyla kahramanlarıyla özdeşlik kurmayı beceremeyen hep kendine pay çıkartma gibi büyük kötülüğü seçmiş insanlardır, gerçek bir sanatçı olamazlar gerçek bir eser ortaya çıkartamazlar.

Nihat Genç

Odatv.com

Nihat Genç

Diğer Yazıları

Ergenekon operasyonu sahiden başarısız mı oldu

02.07.2019

"Mustafa Kemal'in askerleriyiz" demeye devam edecek misiniz

28.06.2019

Badeci şeyhin siyasetteki adamları

15.06.2019

Nihayet bir takım kurduk

09.06.2019

Cellatsız saray çok yaşamaz

08.06.2019

Yarattıkları canavarlarla artık baş edemiyorlar

Popüler Yazılar

Müyesser Yıldız

TESUD Başkanına neler soruldu?

30.06.2021

Dr. Hüseyin Nazlıkul, M.D. PhD.

Hastalıklara karşı direnç nasıl artırılır

03.10.2021

Salih Seçkin Sevinç

Pandemi bahaneleri oldu... Restoranlar bizi ya...

03.10.2021

Rafael Sadi

O kritik ziyaretin arka planı

03.10.2021

Yusuf Yavuz

Yeni plan devrede

17.06.2021

Soner Yalçın

Tehdit etmeyin

18.06.2021

Soner Yalçın

Tunus'un foncuları

28.07.2021

Soner Yalçın

Erdoğan'ın öfkесinin sebebi

26.10.2021

Sami Mentеш

Milli Eğitim Bakanı yalan söylüyor

25.06.2021

Soner Yalçın

Ata'nın çocukları: 68 Kuşak

30.06.2021

İletişim

Haber Merkezi: 0 216 449 32 00

Faks: 0 216 449 32 00

Mail: info@odatv.com

İletişim

Künye

Gizlilik Sözleşmesi ve Koşullar

Mobil Uygulamalar

Reklam

Reklam: 0 216 449 32 00

reklam@odatv.com

© 2021, Oda TV. Tüm haklar saklıdır.

ANA SAYFA

YAZARLAR

VIDEO

FOTO GALERİ

ARŞİV

KATEGORİLER

App Store'dan
İndirin

Google Play
'DEN ALIN